

Halloween

Október 21-én szerdán délután Halloween partira gyűltek össze a hetedik évfolyam tanulói. Az angol termet nagyon szépen, az alkalomnak megfelelően díszítették fel. Nekem nagyon tetszett! Volt mindenféle finomság: pogácsa, keksz, cukorka, limonádé. 4-5 fős csapatokat alakítottunk. Először minden csapat kapott egy feladatlapot. A következő verseny feladat az volt, hogy az ünnepel kapcsolatos szavakat gyűjtsünk. A 7. a-sok nyerték meg. Ezután a csapatok rajzolhattak és tököt faraghattak, amit ők választottak ki. Szerintem nagyon vicces volt! Mikor elkészültünk a faragással Kati néni lefénképezett minket a kész alkotásokkal együtt. Én nagyon jól éreztem magam és remélem jövőre is lesz ilyen parti.

(Bajkó Kinga 8/7)

Nem mind arany...

2. oldal

Tanár retro

3. oldal

Nemzetközi kapcsolatok

4-5. oldal

Nyelvi hét, továbbtanulás

6. oldal

Dramafesztivál

7. oldal

Avatók

8. oldal

Ajánljuk szeretettel

Csak egy könyv?

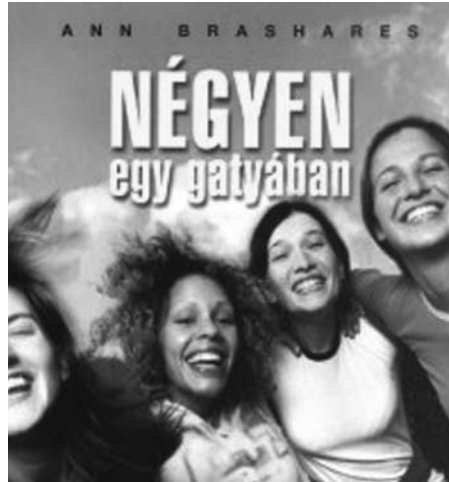
Egy könyvet szeretnék ajánlani Nektek. Ann Brashares *Négyen egy gatyában* című könyvét.

Igazából nem is csak egy könyv. Hanem rögtön négy. Sorozat. Négy barátó négy egymást követő nyaráról számol be, tizenötől tizennyolc éves korukig. Van még egy oka, amiért nem „csak egy könyv”. Túlmutat önmagán. Ahogy az egy jó történethez illik.

Még egy dolgot le kell szögezmem, mielőtt belekezdenék. Én nem az első résszel kezdtem. Illetve azzal, de csak filmen láttam. Rögtön beleszerettem. Azután megnéztem a második részét, ami voltaképpen a negyedik, gyanítom, hogy az Államokban nem volt rá nagyobb kereslet. Az amerikaiak sosem tudják, melyik értéket dobják el maguktól. Tisztelet a kivételnek. Egy szó, mint száz, én a harmadik kötetrel kezdtem. (Az első kettő nem volt a könyvtárban.) A Harmadik nyár egy gatyábannal.

Biztos vagyok benne, hogy jól jártam vele. Ebben a részben az egetem előtti utolsó nyarat, az elválás nyarát dolgozza fel az író. Négy főhősnőnk, Lena, Bee, Carmen és Tibby, szoruló torokkal és szívvel néz e nyár elé. Még az első részben, az első külön töltött nyaruk elején felfedezték a Nadrágot, aminek a segítségével tartották egymással a kapcsolatot – és egymásban a lelket. Ez a nadrág ugyanis „varázserővel bír”, védelmezi őket, megnyugtatja, és segít rajtuk. A mostani, harmadik nyarukat is a Nadrág segítségével osztják meg egymással, azt küldözgetik egyik helyről a másikra, egyik lánytól a másikig. Közben persze peregnék a napok, telik az idő, egyre közelebb kerülnek az Elváláshoz, az egyetemi léthez, a Felnőtt Léthez. Szembe kell nézniük mindennel: szerelemmel, a céljaikkal, fájdalommal, örömmel és sok-sok félelemmel... Az *Élet* szerves részeivel.

Nem tudtam letenni – egy délután alatt elolvastam. Egy délutánom terveit borította fel. A lelkiismeretem üvöltött valahol mélyen bennem, sorról sorra egyre halkabban, amiért nem takarítottam,

nem tanultam a közelgő irodalomversenyre és nem írtam világmegváltó, nemzetközi cikkeket.

Ennek oka a karakterekben rejlett. Egyszerűen fantasztikusak: egyszerre kiemelkedőek és hétköznapiak, sablonosak és egyediek, egy történet szerves részei és mégis teljességgel átélhetőek. Egy-egy mondatba több igazságot tudott belesűríteni az író, mint más egy oldalba.

De nem csak emiatt volt rám ekkor hatással. Ugyanis aktuális. Számomra aktuális. Végzős vagyok, hamarosan elhagyom ezt az iskolát. Megválok a kényelmes ismerősségtől. Napról napra közelít az a perc, amikor el kell döntenem, hogy vállalom-e a nehezebb utat, hogy eléggé bízik-e magamban hozzá, hogy képes leszek-e rá, miközben fokozatosan, de biztosan tűnnek el a kiskapuk.

Aznap délelőtt találkoztam a már egyetemista barátnőimmal, együtt töltöttünk pár órát. Csak most kezdek rádöbbenni, hogy – hiába telt el két hosszú hónap – valami össze van törve bennem, és pokolian hiányoznak, noha ez idáig nem tudatosult bennem. Csak a könyv döbentett rá. És az, hogy írom ezt a cikket, azt mutatja, hogy kezdek helyreállni. Mint ahogyan az is, hogy szembe merek nézni ezzel az egészszel.

Megéri elolvasni ezt a könyvet – az egész sorozatot. Jobban megtanít az *Életre*, mint ahogyan azt gondolnád. Ann Brashares: *Négyen egy gatyában*-sorozat. Csak merj belekezdeni.

Mert magunk megismerése a legfélelmetesebb feladat.

Hargitai Ági, alias Meg Smith 8/12

Vers mindenkinek!

Kovács Szilvia:

Tűz

Magasra csap fel a tűz lángja,
mely elolthatatlanul perzsel.
Meggyullad a körülötte lévő fű,
s terjed tovább észtvészte.
Meg nem áll, s ha akadályokba ütközik,
hirtelen megemészt.
Elered az eső, zuhog, villámlik.
Olyan hideg a víz, hogy szinte
eloltja a tüzet.
De a tűz nem adja fel, nem adja fel.
Hajnalodik, a kód leszáll,
s elaludt a tűz.
S nincs többé. Ami volt, elmúlt.
Kihuny a láng benne.

Recept

Chilis-csokis muffin

Hozzávalók:
20 dkg liszt,
1 kiskanál sütőpor,
3 púpos evőkanál keserű kakaópor,
1 mokkáskanál só,
15 dkg barna cukor,
2 cm-es piros chilipaprika,
2 tojás,
1 dl olaj,
1, 5 dl tej,
100 g étcsokoládé.

Előkészületek: a chilipaprikát csuszázd ki és vágd fel apróra. Az étcsokoládét törd apróra.

Keverd össze a lisztet, a sütőport, a kakaóport, a sót és a cukrot. Add hozzá a darabokra zúzott étcsokoládét és a chilipaprikát is. Egy tálba keverd össze a tojást, az olajat és a tejet, majd öntsd a száraz hozzávalókhoz. Fakanállal keverd össze, néhány laza mozdulattal. Nem kell a tészta teljesen simára keverni! A muffinformát béleld ki papírkapkosarakkal (ha szilikonos akkor nem kell!) és kétharmadáig kanalazd bele a masszát. Süsd előmelegített sütőbe kb. 180-200 fokon 15-20 percig.

Varga Dóra

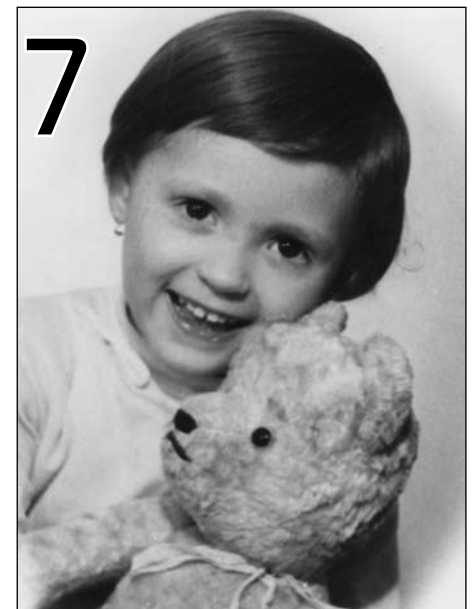
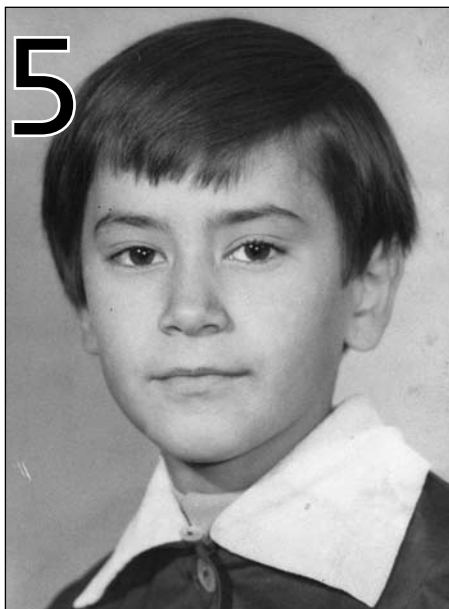
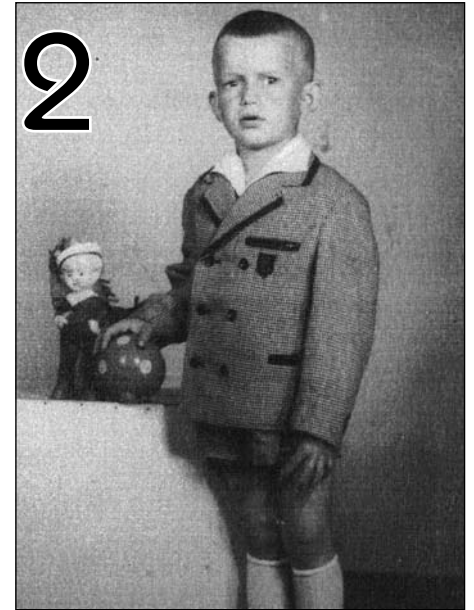
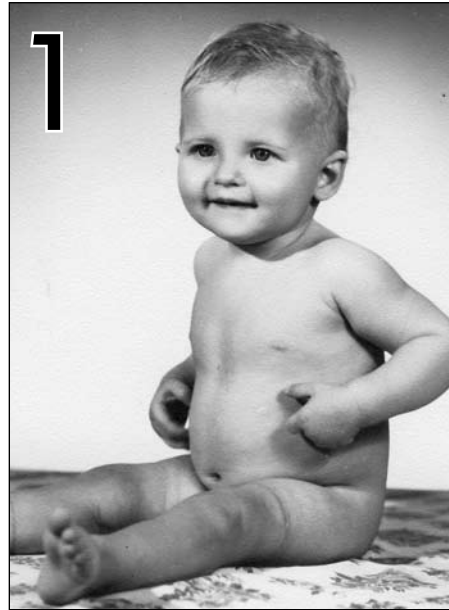
Az Arany János Gimnázium és Általános Iskola Lapja

A szerkesztőség tagja:
Hargitai Ágnes, Kozma Éva, Magyar Fruzsina,
Tudlik Dalma, Varga Dóra

A kiadást gondozza:
Sugár Károly
Arculat: Juhász Péter
Nyomták Nyiregyháza, a Grafít Nyomda "R" Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Ordógh J. Gábor
Felelős kiadó: Kantár Attila
További képek, cikkek:
www.aranyj-nyh.sulinet.hu

Tanár retró

Gondolatok már arra, hogy milyen gyerekek voltak tanáraink? Úgy néztek ki mint manapság, vagy teljesen másként? Szívesen megnéznéd a kedvenceid gyermekkori fotóit? Vajon fel is ismernéd őket? Itt a kitűnő alkalom, hogy próbára tedd képességeidet. Nézd meg a képeket, s írd fel egy papírra a számukat, a rajta található tanár nevét, a saját nevedet és osztályodat, majd dobd be a második emeleti tanári mellett található dobozba! A helyes megfejtők osztálya plusz pontot kap az arany-hét számításába!

Kanadai nyár

1956-ban disszidált rokonaim révén, majdnem egy egész nyarat (2009. június 29-augusztus 23-ig) tölthettem az óceán túl oldalán, Kanadában.

Közel 10 órás repülő út után megérkeztem a Torontótól 60 km-re fekvő Hamilton –Ancasterbe. Lila akác köz stílusú 'tökéletes amerikai kertváros' képével tudnám szemléltetni: zöld, füves parkok, szép, kényelmes családi házak (persze kerítések nélkül) és tiszta utcák.

A szomszédok kedvesek és nagyon közvetlenek voltak mindig velem, de ez általánosságban is igaz volt az ottaniakra, a vidámság és segítőkészség, így nem volt nehéz új barátokra és új ismeretségekre szert tennem.

Kanada a világ egyik legfejlettebb és leggazdagabb országa. Fővárosa Ottawa, a legnagyobb város azonban Toronto, amely Kanada pezsgő, szórakozó, divat és művészeti központja. Lehetőségem volt megnézni itt az CN Tower-t és kocsikáztam a világ leghosszabb utcájaként ismert Yonge Streeten, amely az Ontario tótól indulva egészen addig kanyarog, amíg el nem éri Toronto északi részét (1.896 km). A város szívében lévő Rogers Center 'aréna', pedig Coldplay koncerten 55000 rajongóval és amerikai focimeccsen -ARGOS game- 80000 szurkolóval lélegeztem együtt. Hihetetlen volt.

De a legnagyobb látványosság mégis az Amerikai Egyesült Államok és Kanada határán lévő Niagara-vízesés volt. Kétszer volt alkalmam ellátogatni ide. A Niagara folyó az Erie-tóból ered, 56 km-en keresztül békésen halad, majd az Ontario közelében zúgókon felgyorsulva érkezik meg a zuhataghoz, ahol 55 m-es eséssel dübörögve

zúdul le a mélységbe. Az indiánok nevezték el Niagarának, mely mennydörgő vizet jelent. A vízesés peremén a Kecske-sziget (Goat Island) választja ketté a folyót. A keleti oldalon az Amerikai-vízesés 300 m hosszú egyenes vonalat alkot, itt hegymászó túrára is lehet menni.

Én, a kanadai oladalról néztem a vízesést, (Horseshoe Falls) patkó alakú és kétszer akkora, mint az amerikai. Hajóval, esőkabátba bebugyolálva egészen közel lehetett merészkedni a

110 ezer m³-es zuhataghoz.

Kanada, toleráns és több kultúrát magába olvasztó ország és nagyon örültem, hogy betekintést nyerhettem az ottani magyarjaink életébe. Magyar templomba is ellátogattam, találkoztam kanadai -magyar fiatalokkal is. Csupa jó emberrel találkoztam a híres kanadai óras tavak környékétől, az amerikai Buffalo-ig. Életem eddigi legizgalmasabb nyara volt!

Farkas Klaudia 8/12

„Amerikából jött

Szemben ül velem, barna haja van és aranyos akcentusa. Ő Grace, az amerikai cserediák, aki az idei tanév első félévében iskolánkban tanult. Tavaly októberben készítettem vele interjút.

- Először is: mi a teljes neved?

- Erdős Grace Márta.

- Az, hogy magyar eredetű neved van, szokott valamilyen gondot okozni Amerikában?

- Nem igazán, mivel általában Grace-nek hívnak. Kicsit furcsán ejtik a vezetékneve, és ez vicces szokott lenni, de az iskolában vannak mások is, akiknek szintén furcsa a neve, és nem tudják kiejteni.

- Gondolom, a rokoni kapcsolatok miatt jött az ötlet, hogy Magyarországra gyere...

- Igen, részben ez volt az oka, de ami még inkább motivált, hogy más iskolatársaim is elmentek idegen országokba tanulni, és a mi iskolánk is fogadott már exchange student-et (cserediák), így hát csak jött az ötlet, hogy én is ki akarom próbálni. Nem is nagyon gondolkodtam, csak mondtam a szüleimnek, és ők egyetértettek abban, hogy jót fog tenni nekem. Olyan gyorsan történt minden, nem is volt időm gondolkodni azon, hogy ide jövök. De nagyon élvezem.

- Voltál már ezelőtt Magyarországon?

- Igen, mikor kicsi baba voltam, fél évig laktam itt, azonban arra már nem is emlékszem. De négy évvel ezelőtt voltam itt két hónapig az anyukámmal és a bátyámmal.

- Hogy tetszik Magyarország, milyen Amerikához képest?

- Hogy milyen Amerikához képest? Nem is tudom. Én nagyon jól érzem magam itt. Tetszik, hogy majdnem minden van itt, van belváros, és ha onnan kiérsz, találhatsz szép, nagy fürdőket vagy akár hegyeket is. Olyan szép Magyarország, és a kaja is nagyon finom, valamint a gyűli is nagyon jó!

(Néhány másodpercig értetlenül meredek rá, majd saját tudatlanságomat szégyellve rákérdezek.)

- Mi az a gyűli?

- Hát gyülekezet!

- Ó, értem már. Annyira különbözik a magyar gyülekezet az amerikaiétól?

- Vicces, mert az apukám is kérdezte, hogy mi a különbség, miért tetszik annyira a magyar. Mi a családi gyűlinkbe nem sokat szoktunk járni, inkább az apukám szokta a Bibliát felolvasni, és vele szoktunk beszélgetni róla. Tetszik, hogy itt többen vannak a gyülekezetben, fiatalok is, és sokat lehet közben tanulni az alapról... (keresi a megfelelő szót) a keresztény életéről.

- Apropos, tanulás: mennyiben különbözik a mi iskolánk egy átlag amerikaiétól?

- Elég sok különbség van. Az egyik legnagyobb az, hogy Amerikában nincs osztályfőnök. Nincs egy osztályterem sem, ahol mindenki ott maradna, és a tanárok jönnének hozzánk. Inkább a gyerekek mennek mindenhol, mivel minden tanárnak van egy saját osztályterme, ahol tartja az órát.

- Mi az, ami nagyon tetszik a magyar iskolában, amit bevezetnél Amerikában, és mi az, amit ide hoznál át?

- Amerikában meg tudod választani, hogy milyen tantárgyakat akarsz tanulni. Ez szerintem jó ötlet, mert nem kell olyan tárgyakat tanulnod, amit nem szeretsz, vagy amivel nem akarsz továbbtanulni, ellenben ami érdekel, azt fel tudod venni magasabb szinten is. Itt viszont mindent jobban meg kell tanulni, mert mindent fejből kell

Amerikai élmények

2009 nyarán, több mint két hónapot tölthetünk el Amerikában. New Jersey államban, Bergenfield nevű kisvárosban voltunk, mindössze 50 km-re New Yorktól. Rokonoknál laktunk, akinek nagyon sok mindent köszönhetünk, hiszen segítségük nélkül nem juthatunk volna el annyi szép helyre. Az ott élő barátai, ismerősei révén, megismerkedhettünk az amerikai étellel, az ott élő emberek életvitelével.

Megérkezésünk utáni héten igen rossz idő volt, de nem hátráltatott bennünket abban, hogy elkezdjük felfedező utunkat. Hova is lehet menni esős, borongós napokon? Gondolom nem nehéz kitalálni, hogy a legközelebbi plázába shoppingolni. Ez egy kétszintes, hatalmas, modern épület volt, ahol eleinte gondot jelentett a tájékozódás, de a nyár végére már könnyen eligazodtunk benne.

A várost, ahol éltünk, sok szép kertes ház, rendezett utcák, és szebbnél szebb parkok, játszótérek jellemezték. Először vendéglátóink segítségével, autóval jutottunk el New Yorkba. Fantasztikus élmény volt, és csak álltunk, ámultunk, gyönyörködtünk a felhőkarcolók árnyékában. Szinte még ma is hihetetlen, hogy ott, azokon az utcákon sétáltunk, amiket ez idáig csak a filmekből láthattunk.

Voltunk Brooklynban, ahol a tipikus, tv-ből ismert sorházak tetszettek a legjobban. Eljutottunk a Central Parkba, de első nekifutásra csak egy kisebb részét sikerült bejárni. Már akkor elterveztük, hogy nyaralásunk alatt még feltétlenül visszatérünk, hogy alaposabban megismerjük. Ellátogattunk a New York-i Természettudományi Múzeumba, ahol nagyon sok érdekes dolgot láttunk.

Szüleink legnagyobb meglepetésére, és nem kis aggodására, a második utunkat New Yorkba, egyedül, autóbusszal tettük meg. Ez alkalommal a Times Square környékét jártuk körbe. Tátott szájjal néztük a hatalmas felhőkarcolókat, a fényreklámokat. Megtudtuk, hogy ez a rész elsősorban turisták kedvelt helye. Itt láttuk először, a híres New York-i taxit. Igen érdekes, hogy a felhőkarcolók között, gyönyörű, parkosított területek vannak, amit ebédidőben ellepnek azok az amerikaiak, akik az ebédidejüket kellemes környezetben, a természetben töltik el. Mi is ebédeltünk egyszer a parkban, a magas felhőkarcolók árnyékában. Vendéglátóink jóvoltából, nagyon sok különleges étterembe jutottunk el. Jártunk sushi bárban, mexikói, indiai, thai, kínai éttermekben. Nagyon élveztük, hogy kipróbálhattuk más országok ételeit.

Ahogy teltek a hetek, kijavult az idő, és megtapasztaltuk milyen is az amerikai nyár. Meleg volt, és rettentően párás a levegő. Egy ilyen napon jutottunk el az óceánhoz is. Csodálatos látvány volt, ahogy a hatalmas hullámok kicsaptak a fehér homokra. Ezen kívül még két másik partot is megismertettek velünk, és megállapítottuk, hogy mindegyik más és más jellegű. Egy kirándulás keretében utazhat-

tunk iskolabuszon is, úgy, mint a filmekben. Akárhol voltunk, amikor kellett, meg tudtuk értetni magunkat. Persze ebben az is segített, hogy az ottani emberek nagyon segítőkészek voltak. New York volt számunkra a legérdekesebb, legvonzóbb hely, ezért ott a későbbiek során többször is voltunk. Még ma is hihetetlen számunkra, hogy ott jártunk-keltünk, sétáltunk a zsúfolt utcákon. Amikor megláttuk az Empire State Building-et, és felnéztünk a tetejére, szinte megsédültünk olyan magas volt. Máskor pedig sikerült szép lassan bejárni a Central Parkot. Erre az utunkra, külön útitervet, térképet készítettünk. Fantasztikus hely. Sétáltunk a Broadway-en, ami ugyan nagyon hosszú út, de annyi a látnivaló, és minden csupa ragyogás, csillogás, hogy fel sem tűnik annak, aki ott sétál, hogy mennyi utat tett már meg. Egyik hétvégén elmentünk oda, ahova legjobban vágytunk: a Szabadság-szoborhoz. Mivel a szobor egy szigeten áll, ezért hajóval tudtuk megközelíteni. Feledhetetlen élmény volt, és csak az tudja, hogy milyen hatalmas, aki saját szemével tapasztalja. Voltunk azon a helyen is, ahol egykor a World Trade Center állt. Nem sokat láthattunk abból, ami ott van, mert jelenleg még építkezés folyik ott, de azt

mondták, hogy a felhőkarcolók helyén most két vaskereszt áll.

Azt hiszem, elmondhatjuk, mennyire szerencsések vagyunk, hogy eljuthattunk Amerikába. Köszönet a rokonoknak, a szülőknek, és mindazoknak, akik támogatják bennünket. Nagyon jól éreztük magunkat, és reméljük, hogy még eljuthatunk mások is. **Mokos Réka & Balogh Szonja 8/8**

tem..."

tudni. Nagyon tiszteltem, ahogy itt tanítják a gyerekeket, hogy így meg kell tanulni mindent. Én úgy szeretem megtanulni a dolgokat, hogy tényleg megtanulom.

- Vannak valamilyen nyelvi nehézségeid az órákon?

- Igen, leginkább törőből és bioszból vannak olyan szavak, amiket nem értek. De miután lemasólok valakinek a jegyzeteit, gyakran felmegyek az Internetre megnézni, mi mit jelent, vagy beszéllek a nagynénémrel, és ő elmagyarázza. Ha kell, így tanulok.

- Hogy fest egy átlagos iskolai napod?

- Vannak barátaim, velük beszélgetek a szünetekben. Az órákon figyelni szoktam, nem akarok csak itt ülni, és nem tanulni semmit. Szeretnék mindent megérteni, befogadni, minél többet tanulni. A délutánjaim pedig? Vagy faktra megyek, van úgy, hogy iskola után a nagymamámhoz megyek tanulni, és onnan haza a nagynénémékhez. (Grace iskolánk végzős diákjának, Jordánának az unokatestvére) Sokat szoktam olvasni, tanulni, szeretek sportolni, és lógni a házban! (nevet)

- Szimpatikusak az emberek az iskolában, és úgy általában Magyarországon?

- Sokan nagyon szimpatikusak, bár a magyarok nem olyanok, mint az amerikaiak. Ott mindenki szinte azonnal rámosolyog mindenkire, itt nem. Azonban, ha már egy ideje beszélgetsz valakivel, akkor nagyon jól megértitek egymást.

- Mi vagy ki az, amit vagy akit a legjobban hiányolsz otthonról?

- Talán... az apucimat, az anyukámat és a nővéreimet! És persze az iskolai barátaimat, pedig velük sokat cselezek Interneten is, a két macskámat, a két kutyámat és a lovat is.

- Köszönöm szépen az interjút!

- Én köszönöm!

Hargitai Ág, alias Meg Smith 8/12

Vasárnap délutáni drámák

Egy vasárnapi napon, egészen pontosan november 22-én, délelőtt tizenegy órakor az iskola parkolója felé vettük az irányt. Hogy mi ez a királyi többes? Nos, ez az irodalom tanárnőmet, Tomcsikné Császári Viktóriát, négy osztálytársamat, Farkas Klaudiát, Ónodi Vivient, Tar Szendrét és Kovács Bencét, valamint e cikk íróját, Hargitai Ágít takarja. Miután bevágódtunk két autóbó Nagykovács felé vettük az irányt, hogy részt vegyünk egy dráma-versenyen.

De ez az egész történet nem vasárnap kezdődött, hanem cirka két héttel korábban, körülbelül annál a jelenetnél, mikor szerencsésen meghallottam, ahogy Viki néni szakkörös színésszalántáinak egy Beugró-szerű verseny részleteit olvassa fel. A rendezvény a fent említett napon, a nagykovácsi Korányi Frigyes Gimnáziumban kerül megrendezésre, zsíros kenyérral körítve. A négyfős csapatok, valamint az érdeklődők számára váltócipő használata kötelező! A verseny végén a nyíregyházi Móricz Zsigmond Színház színészei mutatják be, hogyan beugróznak a nagyok. Körülbelül itt kezdtem el visítani, hogy „Én is, én is!”. Álmomban sem gondoltam volna, hogy azonnali beleegyezést váltok ki a jelenlévőkből. Azt meg pláne nem, hogy én fogom „képviseelni a sajtót”. Szerencsére, ez nem jelentette azt, hogy színpadra is kellett állnom, mivel általában röhögőgörcsben török ki, amikor nem kéne, és kötve hiszem, hogy ez növelte volna csapatom, mely az Arany-láz nevet kapta, esélyeit.

Így viszont egész szép reményekkel indulhattunk útnak, noha – ezt többször is leszögeztük – nem az volt a cél, hogy megnyerjük a versenyt, hanem hogy jól érezzük magunkat, megnézzük, milyen szinten űzik ezt a mesterséget a művésztársak és (restelkedve bevallom, engem talán ez érdekelt a leginkább) a hivatásos színészek.

A verseny maga dél és egy óra között kezdődött, miután meghallgattuk a „játék-mester”, Mócsáné Nagy Ágnes instrukcióit a játékra vonatkozóan: öt forduló lesz, a harmadik után a négy tagból álló zsűri, név szerint Kuthy Patrícia, Széles Zita, Horváth Sebestyén Sándor és Illyés Ákos, kiválasztja azokat a csapatokat, amelyek tovább versenyezhetnek. Minden feladat előtt tíz perc felkészülési idő áll rendelkezésre a versenyzők számára.

Az első feladat kevésbé volt kötött, mint a többi: pusztán az utolsó mondat („már túl késő”) volt meghatározva, ezt lehetett értelmezni bármilyen szempontból, sőt akár némajáték is megelőzhetette, de ennek az egy mondatnak mindenképpen el kellett hangzania. Megbeszéltük, hogy mit adjon elő az Arany-láz csapat (balul elsült jelenet a fogorvosnál, avagy hogyan veszítjük el fogainkat röpké két perc alatt?), majd izgatottan helyet foglaltunk a nézőtérre. Mondanom sem kell, csapatom nevét

az utolsók között sorsolták ki... de ami még ennél is rémisztőbb volt: más is járt a fogorvosnál... Szerencsére jött az isteni szikra, így végül megszületett a 20-ás változat: bungee jumping, nincs rajtam kötél módra. Nekem nagyon tetszett, bár őszintén szívbajt kaptam, amikor Vivien olyan élethűen vágódott a padlóba.

Így véseltük át az első megpróbáltatást, szerencsére ezt kamatoztathattuk rögtön a második fordulóban: „diaképeken”, azaz állóképeken keresztül kellett bemutatni egy fogorvosos jelenetet. A koncepció így adott volt, és aminek őszintén örültem: nálunk nem arról szólt, hogy jól megvertük a doktor bácsit/nénit, mint az előadók kilencven százalékánál. Nálunk csak az anyuka nézett nagyon csúnyán, a fogatlan fiú pedig eléggé ijedten. Az orvosnő nem különben.

A harmadik fordulóban tárgyak közül kellett választani: volt ott szoknya, lámpás, gyertya gyertyatartóval, palack, üveg, pávatoll, minden, ami csak kell. Ezen eszközök valamelyike köré kellett egy történetet építeni. Az adott tárgyat nem csak saját funkciójaként lehetett felhasználni. Így lett nálunk az üvegpalackból egy dzsinn lakóhelye, drága „állati bulit” kívánó osztálytársaimból pedig tyúk, kacsa, nyuszi.

Ezek után következett a rettegett zsűri döntése. Néhány perces tanakodási idő után összerendelték a csapatokat, mindenki leült, és elkezdtek felsorolni a szerencsések neveit. Komolyan olyan hangulatom támadt, mintha a Csillag születik, Megasztár, vagy valami hasonló válogatásán vennék részt. Nem kellett sokat várnom az első örömben visongató csapatokra sem. Azonban kezdtem komolyan elképedni: olyan neveket is említettek, akikről határozottan tudtam, hogy nem tetszettek, vagy azt sem tudtam volna megmondani, egyáltalán mit adtak elő. Az Arany-láz azonban sehol. Számtalan csapatnév és enyhe színroham után, végre meghallottuk a csapatunk nevét, majd a folytatást: mivel mindenki nagyon ügyes volt, a zsűri úgy döntött, mindenki versenyezhet tovább.

Ezek után tanárnőnk biztatása következett: jaj de jó, hogy továbbjutottunk, most jönnek a legnehezebb feladatok! Nos, nem akarok nagyképűnek tűnni, de szerintem a legnehezebb feladatok

akadályait fantasztikusan vette a csapatom – talán még jobban, mint az első hármat.

Első, illetve negyedik körben négy mondat volt megadva: „Ülj le!”, „Nincs nálad egy zsebkendő?” „Én is ott voltam.” „Észre sem vettem.” Ezekkel kellett egy párbeszéd-situációt megalkotni úgy, hogy egy mondatot csak egy színész mondhat, és minden mondatnak legalább egyszer el kellett hangzania. Lehet, hogy így könnyűnek hangzik, de nekem elhíhetitek, egyáltalán nem az. Az Arany-láz végül egy kemény maffiózó-jelenetet produkált, ahol a Keresztanyának azért volt szüksége papírzsebkendőre, mert hozzáért az aljanép árulóhoz, aki beismerte, hogy „én is ott voltam”, és akinek a társa ezután „észre sem vette”, hogy azt lelőtték. Mondanom sem kell, hogy az „ülj le” mondat ebben a situációban szinte adta magát. Egy szóval – megint nagyképűnek fogok tűnni, ráadásul mások helyett – nálunk megvolt minden. Ugyanez másokról már nem volt elmondható. Volt olyan csapat, akinél egyszerűen nem értettem magát a situációt, másoknál észre sem vettem, hogy már vége – és ezzel nem csak én voltam így...

Az ötödik feladatban meg kellett zenésíteni egy verset. Az iskolánkat képviselő csapat különböző stílusokban adta elő a négy sort, sikeresen megteremtve a hangulatot, mivel ezt a feladattípust nekünk kellett kezdenünk, hogy Vivien elérje a vonatot.

Miután így felszárítottam a csapatom, el kell mondanom, nem csak ők voltak jók. Volt még három kedvencem rajtuk kívül, akiknek produkciójukra mindig nagyon kíváncsi voltam, mert érdekeseket alkottak. Az egyik öttagú csapat például úgy oldotta meg a negyedik feladatot, hogy az ötödik személy papagáj volt, és nagyon élethű hangon utánozta, amit előtte mondtak. Megint mások a harmadik feladatban profi hanghatásokkal adták elő, hogy egy flakonért harcolnak az ellenséges törzzsel. Volt Micheal Jackson-imitátor, sci-fi jelenet. Minimum három fiúra és két lányra emlékszem, akin látszott, hogy hobbinál többet jelent az életében a színjátszás. Volt olyan ember is, akinek egy adott karakter (a szőke, rágógumizó fruska) állt jól.

A játékos jutalma az ezt követő színészek által előadott Beugró volt – és bár egy egész délutánon keresztül előadásokat nézni meglepően fárasztó dolog, annyira nem voltam fáradt, hogy ne tudjak nevetni azon, ahogy egy férfi mutogatja el, mik a sminkelés lépései, vagy kommandós továbbképzést ad hablaty nyelven, miközben a tolmács egy balettelőadás részleteit fordítja.

Ebben az egyben nem hinném, hogy vita lehetne: a nagyok tényleg profin csinálták. Én legalábbis nagyon élveztem. Akárcsak az egész napot.

És végső soron ez volt a célunk, nem? Hargitai Ági (Meg Smith) 8/12

Szalagavató az Aranyban

(Miként éljük meg mi végzősök?)

November hetedike piros betűs nap volt az iskolánk végzős diákjai számára. Izgalommal és rettegéssel vártuk ezt a napot. De hetedike óta elmondhatjuk, hogy „megszalagozott diákok vagyunk”, s a szalagot azóta is büszkén viseljük a szívünk felett. Pedig igen göröngyös út vezetett el ahhoz a perchez, amikor már elmondhatjuk ezt magunkról.

Sokan azt gondolják, hogy a szalagavató csak a 12. évtől indul be. Pedig gondoljunk csak bele, mikor is kezdődik? Első szalagavatós emlékünk a remegő veréb-korszakunkhoz fűződik, amikor még lapítottunk, ha a „nagy” 12-es ránk szólt. Mégis leesett állal és nagy csodálkozással figyeltük a főpróbát, hallgattuk az énekeremből kiszűrődő búcsúdalokat. Már akkor, apró kis porszemként arra gondoltunk, hogy milyen jó lesz, ha majd nekünk lesz szalagavatónk.

A kezdetekben persze lazán és hetykén vettük a koreográfiát, mégis a sok idegeskedés és rohanás ellenére egyetlen percet sem hagytunk volna ki ebből a nagy mizériából. Megtanultunk nevetni, olykor sírva nevetni a hibáinkon, bambulásainkon, egyes táncmozdulatokon, zenén vagy éppen

a tanár figurázásain.

A következő pillanat pedig, hogy megszólal a zene, indul a tánc, de mégis boldog vagy, mert körbe vesz egy jó csapat, a nézőtéren a szeretteid, tanáraid. Nem számít, ha bakizol, mosolygysz és mész tovább, ilyen élményben csak egyszer van részed. A csodálatosan feldíszített aulában úgy érzed magad, mint valami amerikai filmsztár. Mégis a legnagyobb szorítást akkor éreztük, amikor ott álltunk szépen felöltözve, minden felől villóztak a vakuk és az osztályfőnök a blúzunkra, ingünkre

tűzte a szalagot, megérdemelt jutalomként az elmúlt hetekért, hónapokért, éveikért.
Kóthai Gyöngyvér
4/12

Tréfás Pintyavató

Október 16-án Pintyavatót rendeztek a 8/5-esek számára. Ezen a napon rék pólóba és fehér sapkába kellett jönnünk. Teljesen „Hupikék törpikék”-nek éreztük magunkat. A második óra utáni szünetben lementünk az aulába. Mire leértünk, a 8/6-osok már vártak ránk. Egy táncot találtak ki, amit mi megpróbáltunk utánozni. Ez nagyon vicces volt mindenkinek.
Kozma Éva és Tudlik Dalma

Verébavató

2009. október 16-a van. Itt állok az Arany János Gimnázium és Általános Iskola előtt, s azért jöttem, hogy megnézzem a verébavatónkat. Nagy volt a készülődés, de nem csak a mi osztályunkban, hiszen a 4/9-et is avatták.

Lent már mindenki elfoglalta a helyét. Pár perc múlva teljes lett a csend, mivel elindult a zene és az őrjöngés is a közönség soraiból. Miután mindkét osztály előadta a táncát, csoportonként feladatokat kellett végrehajtanunk, majd esküt tettünk, s felavattak minket. De aki azt hiszi, hogy ezzel vége lett a mókának, az nagyot téved, hiszen az utolsó -egyben a legkínosabb- feladat most következett. Ahhoz, hogy az elsősök eldicsekedhessenek azzal, hogy verebek lettel, nincs kitűnőbb helyszín, mint a Kossuth-tér. Úgyis péntek volt, hatalmas a tömeg, s zsúfoltság a város központjában. Az idétlen ruházatunkban, énekelve szétkürtölhettük, hogy honnan jöttünk, s miért.

Magyar Fruzsina 8/9

